

Kuruntu

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 31 Ağustos 2014

İstimplâk edilmiş bir benlik, ötesi yok.

Kifayetsiz bir yaradılış bir o kadar zararsız ve halis munis.

Bitmek bilmez kuruntular benliği sarıp sarmalayan. Havadan nem kapmak bu olsa gerek.

-Neden gözünün üzerinde kaşı var,

Demek belki de en ürkütücü.

-Ya, karşıdan karşıya geçerken şu sarı araba çarpıp da hastanelik olursam,

Diye geçirmek aklından.

Belki de gaz kaçağı ile evin havaya uçması ihtimali kadar korkunç kansere yakalanmak.

-Güveniyorum sana, canım sevgilim. Biliyor musun o çiçekleri hala atmadım: Hani geçen gün aldığın şu pembe güller. Sahi, benden başka kime çiçek alıyorsun, böyle. Doğru söyle, var mı bir başkası?

-Evet, sevgili arkadaşım: Olay aynen böyle gerçekleşti. Tam eve dönüyordum ki bizim Mualla'ya rastladım. Tanrım, ne kadersiz kız. Kocasını onu başka bir kadınla aldatıyormuş. Bu aramızda kalsın, e mi? Bilirim, ağzın sıkıdır. Ama sen yine de mukayyet ol kendine. El birliği yapalım yardım edelim Mualla'ya,

Deyip bir o kadar şüphelenmek ağzı sıkı mı, diye.

Ne riya ne de yalan. Neden bunları bana reva gördüler, neden bu denli sorumluyum sorunlarımdan?

Sorunlarımdan biri de kendimden ve her bir davranışımıdan şüphe duymak. Yoksa onlar da mı duyuyorlar bu şüpheyi?

Şüphe duymamam mümkün mü?

-Neden bu denli yalnızım, Allah'ım? Yoksa suç mu bu insanların gözünde? Kim bilir, belki de suçtur gocunduğum onca şey. Belki de yanlış tasavvur ediyorlardır bu kifayetsiz ve yetersiz sanrılarımı. Öyle ya, ne inkârı mümkün ne kabulü. Onca müphem davranış sergilenen ve sınırsız şüphe zihinlerde

cevaplanmayı bekleyen. Hep kendim gibi belliyorum karşımdakini ve bir bardak su ikram eder gibi açıyorum ruhumun ücra köşelerini bir medet umarken kısırlıyorum sözcüklerimin heceleri arasına ve zincirlenmiş duygularımı bir bir ifşa ediyorum korunaksız ve yetersiz dünyamın metruk köşelerine kadar.

Olmaması gerekenleri engelleyemezken olmaması için çırpındığımız hata addedilen onca mefhum şahsımıza ait ve tarafımızca yetersiz kılındığımız...

-Evi su basar mı ben yokken?

Binlerce muhalif ve rahatsız edici düşüngerakımı bir o kadar yüksek.

Sil baştan bir hayat yeniden doğmama ihtimaline karşın.

Tanıdığımızı sandığımız onca insan kendini gizleyen ve naif ruhlar her an taarruz altında ya da olası tehlikelerin gölgesinde. Tehlike diye addedilen ne olabilir ki? Basit bir yansıması mı o acımasız dünyanın ya da canhıraş tehditler mi her an olması mümkün.

Neyden korkuyoruz bunca belirsizlik hüküm sürerken? Cevabı basit, aslında. Belirsizlikler değil mi kaygı uyandıran. Bir tür anksiyete çözümü mümkünsüz ya da rast gele bir tutum kayıt dışı. Belki de kayıt altına alınan her bir sözümüz biz çoktan unutmuşken.

Açık kalan camdan yüzümü yalayan bir esinti uzağında durmak gereken. En kötüsü de bu işte: Ne varsa istenmeyen ve her kim ise uzak kalınması gereken karşı taraftan gelen bir atak...

Tam bir yanılgı hatta istem dışı bir duygu fazlasıyla uzak kalınması gereken: Aşk gibi, ihanet gibi hatta iftira ve alay gibi. Belki de hatta büyük ihtimalle kaybolmuş güven duygusu bu denli hasar ve sıkıntı yaratan.

Dünyanın derdi omuzlarımda: Olmaması gereken her kim ise uzak durmam gereken ve ne varsa sıdkımsıyılmış...

Yalnızlığın izdüşümü bunca kalabalık arasında iken ve bir o kadar görünmez. Ve yadsınmak yadsımazken.

Sınanmak bu olsa gerek: Korkularımızla yüzleşmek ve karşılıksız tüm duygular her ne kadar bir bir ifşa etsek de...

Ve en büyük tepki: Tepkisizliğini muhafaza eden o seçilmiş kalabalık seçilmiş bir yürek yana yakıla ağlarken...

Aslında verilebilecek en büyük tepki değil mi sessizliğin muhafaza edilmesi ve dipsiz bir sancı çözüme odaklı süreç ilerlerken belki de asla cevap olmayacak o müphem karşılık asla karşılık bulmayan...